

Hồi 12

Giả Ma Quân Gây Chấn Động Toàn Võ Lâm

Dã vào khu rừng rậm, nhưng Chu Mộng Châu vẫn không dám dừng chân, chàng chỉ phóng chạy theo bản năng sinh tồn. Người lướt lướt trong rừng tợ bóng ma chơi.

Nhưng sức người có hạn, cuối cùng chân khí như tàn tận, chàng gắng gượng lắm mới chạy thêm một đoạn xa nữa, bỗng trước mặt là một bức tường chắn ngang. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, vả lại thần trí chàng không còn được tỉnh táo nên chung quy không nhận bức tường trước mặt là gì. Chàng chợt rung người khi nghĩ, biết đâu mình chưa ra khỏi bức tường rào ngoài của Thiếc Ngõa Tự? Chỉ nghĩ đến đó, chàng rã rời tay chân, đầu óc hoa lên rồi ngã nhào trên đất chẳng còn hay biết gì nữa.

Chẳng biết đã qua bao nhiêu lâu, Chu Mộng Châu từ từ hồi tỉnh, nhưng không phải là hồi tỉnh hẳn. Có điều chàng nhận thức được một điều:

- Mình còn sống!

Chàng cảm giác một bàn tay ấm áp dịu dàng đang sờ sờ trên trán mình, lại sờ trên ngực mình. Trong lòng chàng cơn đau nhức nhối ê ẩm, bàn tay dịu dàng kia đã khiến cho cơn đau vơi đi không ít. Bất giác từ khöhe mắt chàng hai hàng nước mắt rơi ra. Trước mắt chàng hiện lên thời thơ ấu, mỗi lần bị đám trẻ con lớn hơn ăn hiếp, chỉ biết chạy về bên mẹ vuốt ve an ủi, bao nỗi tủi thân mới dần dần vơi đi.

Qua một lúc, Chu Mộng Châu đã thật sự tỉnh lại, chàng khê trở người, thế nhưng hai mắt vẫn chưa mở, chừng như chàng sợ đôi tay ấm áp kia rời mất trên trán mình.

Bỗng bên tai một giọng nói dịu dàng vang lên:

- A di đà phật! Cuối cùng thí chủ cũng đã tỉnh lại.

Chu Mộng Châu không thể tiếp tục giả vờ, chàng mở mắt ra, chỉ thấy ngòai bên mình là một trung niên ni cô, khuôn mặt tròn sáng như minh nguyệt, đôi mắt hiền dịu nhìn mình hiện nét vui. Rõ ràng trung niên ni cô cũng vừa qua khỏi một cơn lo lắng.

Chu Mộng Châu cố vắt đầu nhớ lại mọi chuyện, chừng như đã dần dần nhớ lại hết, thì ra cuối cùng khi ngã xuống đã ngã bên cạnh một ngòai ni tự, chàng định chống tay ngòai dậy, trung niên ni cô cản lại nói:

- Thí chủ trọng thương hôn mê đã ba hôm mới tỉnh lại, không nên động sớm!

Chu Mộng Châu giật mình, chẳng ngờ mình trúng một chưởng của Hoa Nguyệt Đầu Đà mà hôn mê đến ba ngày, đủ thấy thương thế không nhẹ. Lúc ấy nghĩ ni cô nói đúng, bèn thôi không ngòai dậy nữa, nhắm mắt dưỡng thần, lát sau lại ngủ thiếp đi.

Chu Mộng Châu dưỡng thương đến mười ngày mới hoàn toàn hồi phục, hàng ngày chàng được trung niên ni cô lặng lẽ chăm sóc chu đáo. Hối ra, chàng mới biết rằng, sáng hôm đó ni cô như thường lệ đi quanh quét dọn thì thấy có người nằm bên ngoài vườn chùa. Ni cô vực chàng vào trong chăm sóc, chàng lại được ni cô pháp hiệu Liễu Duyên, tịnh tu tại Tĩnh Trần thảo am này đã mười năm nay. Ngoài ra chàng hỏi gì thêm ni cô cũng không nói.

Một hôm lúc ấy trời vừa xế chiều, Chu Mộng Châu một mình đi dạo khắp quanh chùa, bỗng nhiên ngang qua thiền phòng chàng nghe thấy từ bên trong vang ra tiếng rên rất yếu, chàng bất giác cảm thấy kỳ lạ, nhảy đến bên cửa sổ nghe ngóng.

Bên trong một giọng nói già nua đứt quãng vọng ra:

- Duyên nhi... cây cao, lá rụng, người già quy tiên... xưa nay là lẽ thường. Đóa Phong Thù Tiên Nhị kia, nếu ta uống thì... có thể sống thêm một đôi năm nữa, nhưng tuổi ta... thật ra đã nên về trời rồi, uống chỉ thêm uống bảo vật nghìn năm hiếm có kia. Tiểu tử đó, nhãn lực ta không nhầm đâu, khí cốt tương mạo đều bất phàm, hiếm thấy nhất là tuổi còn nhỏ mà đã luyện thành võ công siêu việt, đóa Phong Thù Tiên Nhị để hấn uống là đúng. Ta... nguyện ý như thế.

Kế đó chàng nghe thấy tiếng khóc rất thảm.

Chu Mộng Châu nghe ra giọng nói càng lúc càng yếu đuối, cuối cùng như tán khí mà ngừng, rõ ràng như người đang trối lời. Lại nói câu chuyện chừng như liên quan đến chàng, khi ấy không kể gì nữa, vén cửa sổ nhảy vào bên trong.

Trong thiền phòng chỉ có một chiếc giường và một bộ bàn hai ghế. Nằm trên giường là một lão ni gầy như que củi, tóc trắng như sương, hai mắt hõm sâu, thần quang thất tán. Bên giường chính là trung niên ni cô, mặt sầm mi thảm buồn tiếng khóc.

Chu Mộng Châu xông vào đột ngột, chừng như đánh động lão ni, chỉ thấy đôi rèm mi nhướng nhướng lên, đôi mắt lơ đục nhìn chàng một cái, trên mặt lướt qua nét vui. Nhưng chỉ là trong chớp mắt, rồi lại rũ mí mắt vào hai hố mắt sâu hóm, không nói được câu nào, thần thái hôn mê.

Chu Mộng Châu liền đến bên cạnh, đưa tay vào chần đặt lên tâm huyệt lão ni, vận kinh lực truyền qua. Một cổ chân khí từ tay Chu Mộng Châu truyền qua người lão ni, dần dần thấy thần quang hiện trên mặt lão ni, rồi bà ta hồi tỉnh lại, ngược mắt nhìn Chu Mộng Châu, khóe môi hiện nụ cười mãn nguyện.

Trung niên phụ nhân sung sướng thốt lên:

- Cung hỷ thí chủ thương thế đã hồi phục.

Chu Mộng Châu chẳng nói gì, tiếp tục vận công truyền cho lão ni.

Qua chừng thời gian một tuần trà, sắc mặt lão ni đã hiện sinh khí nhiều hơn, chàng mới lấy tay ra khỏi ngực, nhưng tiện thể điểm vào huyệt Thùy miên, khiến lão ni rơi vào giấc ngủ.

Chu Mộng Châu đưa tay thị ý cho trung niên ni cô ra bên ngoài nói rõ duyên cớ. Trung niên ni cô không hề giấu giếm, khi ấy kể cho chàng biết. Bấy giờ Chu Mộng Châu mới hay lão ni thân bệnh yếu đã lâu, vốn có một đóa Phong Thủ Tiên Nhị, nhưng thấy chàng thụ trọng thương nguy cấp tính mệnh nên đã nhường lại cứu chàng.

Chu Mộng Châu nghĩ đến từ xưa nay chưa từng biết nhau, giờ nhận đại ân cảm thấy trong lòng khó ăn khó bảo. May mà lão ni chưa đoạn khí, chứ nếu chậm chân để người chết cứu mình, há chẳng phải tội lắm sao? Nghĩ đến đó cả người chàng toát mồ hôi.

Trung niên ni cô thấy thần thái chàng áy náy bất an, thở dài nói:

- Đàng nào chuyện cũng đã rồi, phiền não làm gì. Vả lại chính bản thân gia sư nguyện ý nhường cho thí chủ phục dụng linh dược, âu cũng có chủ ý của người.

Chu Mộng Châu nghe nữ ni nói cũng có lý khi ấy thẳng thắn hỏi:

- Không biết lão sư thái có sai khiến gì tôi xin ni cô cứ nói ra!

Trung niên nữ ni nói:

- Đấy chỉ là suy đoán của cá nhân tôi thế nhưng chắc chắn không sai là bao!

Rồi không đợi Chu Mộng Châu truy vấn, nữ ni nói tiếp:

- Chuyện nói ra thì dài, đại để gia sư dẫn thân không môn, tâm khởi tam giới, thân thoát ngũ hành. Thâu nhận tôi làm môn đồ, vốn có thâm úy đem một pho kiếm tuyệt thế vô song truyền thụ cho tôi. Nhưng tôi kể từ sau khi trượng phu qua đời, lòng như tro lạnh, chẳng màng cảnh hồng trần danh lợi, cho nên không nguyện tiếp thụ. Thế nhưng gia sư từng nói rằng chỉ có tôi là đệ tử truyền y bát duy nhất, trừ tôi ra, không truyền cho ai. Chỉ một điều này, gia sư đã khuyến hóa tôi đến mười năm nay, nhưng tôi không hề cải chủ ý. Vốn người chỉ mong tôi luyện thành pho kiếm pháp này, sau khi người qua đời chấn hưng sơn môn, khai sơn lập tự, thâu nhận môn đồ rộng rãi, gọi là khai phá nên một môn phái đứng chân trong võ lâm, lấy tế độ bản sinh làm tôn chỉ. Ài! Quả thật tôi đã làm người thất vọng. Thế nhưng...

Ni cô dừng lời, đưa mắt nhìn Chu Mộng Châu đầy hàm ý, nói tiếp

- Vừa rồi chỉ nhìn gia sư ánh mắt khi thấy thí chủ tợ như không cố chấp nữa, muốn trước lúc lâm chung, đem pho kiếm phổ truyền cho thí chủ.

Chu Mộng Châu hơi bất ngờ, chẳng những được dùng linh dược hiếm thấy Phong Thủ Tiên Nhị có thể cải lão hoàn đồng kéo dài tuổi thọ để cứu mình. Giờ nữ ni nói lão sư thái ý còn muốn truyền thụ pho kiếm phổ cho mình. Thật là một điều chàng không thể nghĩ tới.

Khi ấy trầm ngâm nghĩ ngợi rồi hỏi:

- Lão sư thái muốn truyền pho kiếm phổ hy thế cho ni cô, hẳn ngoài ra còn có dụng ý khác?

Trung niên nữ ni thở dài nói.

- Tiên phu khi còn tại thế cũng là một nhân vật thành danh giang hồ, vậy mà không ngờ cuối cùng cũng mất tích một cách hết sức bí ẩn. Thật tình thì mười năm tuy không biết sống chết thế nào, có điều tôi luôn linh cảm điều chẳng lành nhất đã xảy ra với tiên phụ. Nhưng mười năm qua ẩn tu ở đây, tôi cũng đã nhận ra một điều, nhân sinh tất thủy đều đã được lão Thiên an bài, cái gọi là tâm thù rửa hận, thật ra cũng chỉ là sinh từ lục căn bất tịnh, tâm thức dao động, nhất niệm phát sinh mà thành?

Chu Mộng Châu ngưng mục nhìn trung niên nữ ni, thấy bà ta vô cùng thản nhiên trong lòng thâm nghĩ:

- Trừ phi phu thê họ trước đây từng xảy ra chuyện bất hòa, nếu không chẳng nên có thái độ như vậy?

Trung niên nữ ni nói tiếp:

- Có lẽ người cảm thấy ta có cách nghĩ hơi cổ quái, ân sư cũng từng khuyên ta rất nhiều lần, thế nhưng ta thủy chung vẫn thông hiểu nổi phải nên làm thế nào cho phải, rốt cuộc cứ để chuyện tự sự thành.

Chu Mộng Châu trầm mặc, không biết nên nói thế nào với nữ ni, hồi lâu mới lên tiếng:

- Thực tình trước chuyện này tôi cũng không hiểu lắm, thế nhưng lão sư thái đã hy sinh đóa Phong Thủ Tiên Nhi, như là hy sinh chính tính mạng của mình để cứu tôi thoát hiểm nguy. Tôi nhất định phải tìm lại cho người một đóa Phong Thủ Tiên Nhi khác, mới không áy náy xấu hổ.

Trung niên nữ ni lắc đầu nói:

- Người không nên coi chuyện quan trọng đến thế, có điều đóa Phong Thủ Tiên Nhi này thật khó mà có được, ân sư đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, may sao mà có được một đóa.

Chu Mộng Châu nói:

- Chỉ cần ni cô chỉ cho tôi biết núi nào có Phong Thủ Tiên Nhi, tôi nhất định sẽ đến đó lấy nó về cho lão sư thái trường thọ.

Trung niên nữ ni trầm ngâm một lúc, nói vẻ không chắc chắn:

- Ân sư năm xưa hình như từng nói trong Thiếc Ngõa Tự dưới chân dãy núi này cũng có được một đóa.

Chu Mộng Châu vừa nghe ba tiếng Thiếc Ngõa Tự thì buộc miệng la lên một tiếng, miệng lẩm bẩm:

- Thiếc Ngõa Tự? Thiếc Ngõa Tự ư?

Trung niên nữ ni nhíu mày hỏi:

- Thí chủ cũng biết Thiếc Ngựa Tự?

Mấy ngày trước nữ ni từng hỏi chàng chuyện vì sao chàng bị trọng thương. Chu Mộng Châu chỉ đáp là động thủ với người khác, chứ không hề nhắc đến Thiếc Ngõa Tự. Lúc này nghe hỏi vậy chàng gật đầu nói:

- Tôi chỉ có nghe người ta nói qua, nhưng chưa từng đến đó. Đã thế lần này để tôi vào đó một chuyến xem, biết đâu lấy được Phong Thủ Tiên Nhi!

Nữ ni nói về bản khoả:

- Nghe ân sư nói, Thiếc Ngõa Tự là nơi hang hùm hổ huyết, trong đó là một bọn ác tăng, thí chủ không nên mạo hiểm!

Chu Mộng Châu chỉ cười nói:

- Ni cô chớ nên quá lo lắng cho tôi, tôi đã quyết là sẽ làm.

Tối đó chàng chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để đột nhập vào Thiếc Ngõa Tự. Nữ ni làm cho chàng một bữa ăn thịnh soạn, đến canh ba chàng mới lên đường tìm xuống Thiếc Ngõa Tự.

Lại nói, Thiếc Ngõa Tự từ sau khi bị Chu Mộng Châu vào đại náo một trận thì không khỏi khiếp hồn. Mặc dù cuối cùng Chu Mộng Châu vẫn bị Hoa Nguyệt Đầu Đà xảo trá gỡ trò mới thắng một chưởng, nhưng cả chùa không khỏi rung động, vì bị một thiếu niên đơn thân độc mã vào tận chùa công nhiên động thủ.

Từ sau đêm đó, trong Thiếc Ngõa Tự đêm nào cũng cất cử người tuần tra cẩn mật. Nhưng cũng chỉ là chuyện rầm rộ vào đêm đầu, rồi đâu cũng vào đó. Tăng chúng trong Thiếc Ngõa Tự xưa nay tự ngạo ngông cuồng độc bá cả một vùng này, thử hỏi ai dám mạo phạm. Huống gì bọn họ đỉnh ninh là Chu Mộng Châu trúng một chưởng của Hoa Nguyệt Đầu Đà, nhất định tri thương cả thánng sợ chưa hồi phục. Bởi thế chỉ sau một tuần là việc canh phòng đã thấy chênh mảng.

Đêm hôm ấy, trong Thiếc Ngõa Tự vẫn yên ả trôi qua, thế nhưng có một bóng ma đã xâm nhập rồi trở ra một cách hết sức bí ẩn.

Sáng lại, Hoa Nguyệt Đầu Đà được tin báo có một thiếu tăng đêm hôm qua trong lúc canh gác thì bị người điếm huyết. Hoa Nguyệt Đầu Đà đích thân xuống tận nơi, gặp thiếu tăng hỏi nguyên cớ. Thiếu tăng chỉ đáp được một điều là trông thấy một bộ xương khô lướt tới nhanh như làn khói, rồi cả người chết khựng đến kêu cứu cũng không kịp, ngoài ra không biết gì thêm nữa.

Hoa Nguyệt Đầu Đà nhú mày im lặng bỏ về phòng, trên nét mặt lộ vẻ lo lắng bất an.

Tăng chúng hay tin này đều nơm nớp hoảng loạn, chuyện này rõ ràng chẳng đơn giản chút nào. Cả Thiếc Ngõa Tự tăng chúng trên trăm người, mà người nào võ công cũng không tồi, xưa nay chưa từng có kẻ lạ mặt nào dám đột nhập vào Thiếc Ngõa Tự. Chuyện xảy ra thật ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Đến gần trưa, thì một tin báo khác từ vị Giám viện trưởng lão là đóa Phong Thủ Tiên Nhi cất cả mấy đời nay, tự nhiên không cánh mà bay.

Hai sự kiện xảy ra như cùng một thời gian đủ phán đoán kẻ đột nhập vào Thiếc Ngõa Tự hồi đêm là một cao nhân dị sĩ đồng thời mục đích là trộm đóa Phong Thủ Tiên Nhi. Có điều khó đoán ra người đó là ai.

Hoa Nguyệt Đầu Đà ở riết trong Phương trượng thất đóng cửa không ra ngoài, hẳn là lão đau đầu không ít. Chỉ cần chuyện này lộ ra ngoài cũng đủ bẽ mặt Thiếc Ngõa Tự với người trên giang hồ rồi.

Đến chập chiều, có một tiểu đồng chạy đến chùa trao cho một phong thư báo là có người khách nhờ đưa giùm tận tay phương trượng.

Hoa Nguyệt Đầu Đà cầm bức thư trên tay đọc xong không khởi phát run. Thư vắn vắn mấy câu:

“Canh ba đêm nay, tự thân đến Long Sơn, trên đỉnh có hồng đăng phổ hội. Nếu chậm trễ họa giáng toàn tự!”

Bên dưới lạc khoản ngoài hiệp Bạch Cốt Ma Quân.

Hoa Nguyệt Đầu Đà đã từng nghe danh Bạch Cốt Ma Quân. Nhưng chưa một lần diện kiến, vả lại bình sinh chẳng hề ân oán, cứ sao lão ta lại tìm đến?

Từ đó đến tối, Hoa Nguyệt Đầu Đà ngồi trước ngọn nến bần khoản không biết có nên đi hay không? Không đi thì đối phương coi thường, còn đâu là một Hoa Nguyệt Đầu Đà thịnh danh trong giang hồ mấy mươi năm nay? Huống gì đối phương hăm dọa đại họa toàn tự? Nhưng đi, thì chắc chắn là nguy hiểm, và ít nhất cũng không tránh được một trường ác chiến.

Uy danh của Bạch Cốt Ma Quân lừng lẫy từ ba mươi năm trước, sau này bật tầm bật tích, bây giờ tái hiện là một điều khiến Hoa Nguyệt Đầu Đà lo lắng. Có điều đối phương nghe nói là công lực phi phàm, nhưng chưa động thủ thì làm sao biết được?

Đắn đo mãi, bên ngoài tiếng mõ điểm canh đã thấy vào canh ba, Hoa Nguyệt Đầu Đà vốn ngạo khí rất lớn, đứng vọt lên kiên quyết phỏ hội một phen.

Hoa Nguyệt Đầu Đà vẫn vận tăng y, lưng mang đai, vai đeo trường kiếm rồi khẳng khái một mình vọt ra khỏi chùa nhắm Long sơn phóng tới.

Từ xa ngoài hơn mười dặm, Hoa Nguyệt Đầu Đà cũng đã nhận ra trên một đỉnh núi có ánh đèn lồng, lão liền phóng chân nhanh hơn.

Đến đỉnh núi, trên ngọn tùng cao nhất là ngọn đèn lồng, đứng trước khoảng đất trống chừng hai trượng vuông là một bộ xương khô, Hoa Nguyệt Đầu Đà cả đời hành cước giang hồ chưa từng nhìn thấy nhân vật nào ma quái như vậy, bất giác một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến lão rùng mình.

Cổ xương khô ấy vừa thấy bóng Hoa Nguyệt Đầu Đà xuất hiện, liền phát nhẹ tay một cái, ánh đèn lồng tự nhiên tắt ngấm, đỉnh núi trở nên tối đen như mực. Hoa Nguyệt Đầu Đà thấy vậy thì cả kinh, phải qua một lúc lão mới quen hẳn với bóng tối ở đây và bộ xương khô trước mặt.

Lão chấn động, ngoài ra còn vì vừa rồi không biết cỗ xương khô kia đã dùng pháp môn tà đạo nào phát nhẹ tay đã thấy ánh đèn treo cao đến năm trượng vẫn tắt ngấm. Đủ thấy công lực uyên thâm đến cảnh giới nào rồi.

Hoa Nguyệt Đầu Đà bị phủ đầu một màn này đã run trong lòng, đứng khựng cả người ra, hồi lâu mới nhận ra được trước mặt không phải là bộ xương khô thật, mà là một người vận chiếc áo choàng phủ kín từ đầu đến chân. Áo choàng màu đen, bên trên vẽ một bộ xương khô rất tinh xảo, thoạt trông khó nhận ra được ngay.

Hoa Nguyệt Đầu Đà đánh bạo lên tiếng trước:

- Vãn bối đã đến đúng giờ hẹn, chẳng biết tiền bối có gì chỉ giáo?

Nguyên là Bạch Cốt Ma Quân thành danh khi Hoa Nguyệt Đầu Đà ở tuổi thiếu niên, cho nên lão mới tự nhận thân phận mình nhỏ hơn một thế hệ.

Bạch Cốt Ma Quân lạnh giọng:

- Nghe nói người võ công thâm hậu, xưng bá một phương, lão phu đến thọ giáo vài chiêu!

Mặc dầu Hoa Nguyệt Đầu Đà đã hiểu trước được tình thế sẽ xảy ra, thế nhưng trước mắt nghe đích thân Bạch Cốt Ma Quân giọng lạnh như băng khiêu chiến, thì cũng không khỏi phát khiếp. Tuy vậy, cả một vùng này là đất của lão, chẳng lẽ để đối phương uy hiếp, bèn uyển chuyển nói:

- Vãn bối chỉ học được vài ngón võ, trước mặt tiền bối há dám khua môi múa mép. Có điều lần này được tiền bối chỉ giáo, thật là tam sinh hữu hạn, nào dám không tiếp lĩnh. Thế nhưng dám hỏi tiền bối lần này tìm gặp kẻ hèn này thật ra có dụng ý gì?

Bạch Cốt Ma Quân hừ một tiếng, gắt giọng:

- Phế ngôn, lắm lời, tiếp lão phu vài chiêu xem sao?

Nói rồi, chỉ nghe "soạt" một tiếng, trong tay Bạch Cốt Ma Quân một ngọn thất chùy đoản kiếm ánh thép xanh lè, đủ thấy là ngọn bảo kiếm chớ chẳng phải tầm thường.

Hoa Nguyệt Đầu Đà thấy Bạch Cốt Ma Quân đã rút binh khí, lão cũng chẳng khách khí, liền rút thanh kiếm tùy thân vốn đã không dùng đến cả mười năm nay.

Kiếm vừa cầm tay, thì đã thấy bóng Bạch Cốt Ma Quân như bóng quỷ lướt tới, một kiếm chưa xuất hết, mà kiếm phong rít lên nghe rợn tóc gáy. Hoa Nguyệt Đầu Đà giật thót mình, vội nhảy lui một trượng trầm nghĩ:

- Lão ma đầu này công lực ghê gớm thật.

Bạch Cốt Ma Quân Quân xuất thủ chiếm ưu thế liền tiếp chiêu thứ hai tấn công, chẳng nói thêm lấy câu nào.

Hoa Nguyệt Đầu Đà cũng liền giở pho Bạch hoa kiếm pháp vốn thành danh xưa nay ra ứng phó. Nhưng chiêu nọ tiếp chiêu kia vẫn không cản được uy lực kiếm pháp của Bạch Cốt Ma Quân.

Hoa Nguyệt Đầu Đà chấn động cả người, mấy lần kêu lên thành tiếng trong lòng thâm hoang mang:

- Lão ma đầu này tai sao cũng dụng được pho Đạt Ma kiếm pháp?

Thế nhưng chiêu thức biến dị thì tự hồ như rất tạp.

Quả thật đúng như vậy, Bạch Cốt Ma Quân ra chiêu nhất nhất đều từ pho Đạt Ma kiếm pháp, vốn cũng giống như pho Đạt Ma kiếm pháp mà Hoa Nguyệt Đầu Đà biết. Thế nhưng, sau mỗi một chiêu là có một biến chiêu cổ quái nhìn tự như thủ mà lại là công, đôi lúc nhìn như công mà lại là thủ. Khiến lão ta chẳng biết nên hóa chiêu hay công thủ, nhất thời tay chân lúng túng, không biết ứng xử thế nào, tự nhiên kiếm pháp của lão ta cũng giảm phần uy lực rất nhiều.

Kỳ ảo nhất vẫn là thân pháp của Bạch Cốt Ma Quân. Hoa Nguyệt Đầu Đà vừa nhận ra bóng người trước mặt, chiêu Đạt Ma tam thức phát ra, lão thuộc chiêu kiếm như lòng bàn tay, vậy mà khi phóng kiếm hoa giải thì đã nghe kiếm gió lướt lạnh cả lưng, lão hốt hoảng tung người nhào tới trước phóng chạy tránh kiếm.

Giọng cười lạnh lùng của Bạch Cốt Ma Quân vang lên:

- Hắc hắc.... chạy đi đâu?

Kiếm ảnh lại loang loáng trước mặt, đúng là chiêu Đạt Ma đệ tứ thức “Tuệ ảnh giáng ma”, Hoa Nguyệt Đầu Đà lần này đầu thuộc chiêu kiếm, nhưng không còn dám chủ quan phóng kiếm hóa chiêu, mà chỉ lùi đồng thời hộ kiếm phòng thân.

Bạch Cốt Ma Quân thấy đối phương đã co người trấn thủ, cười gằn một tiếng, kiếm biến thức phát xuống một chiêu “Thiên cân áp đỉnh”. Chỉ nghe “k...o...ong” một tiếng, ánh thép tỏa ra sáng xanh một vùng, cả người Hoa Nguyệt Đầu Đà bị chấn động thoái lùi liền bốn năm bước nặng nề.

Bạch Cốt Ma Quân đứng trầm ổn, chỉ có tà áo Bạch Cốt Ma Quân tung bay theo dư phong, trông cứ như bóng ma đang lắc lư.

Hoa Nguyệt Đầu Đà trán đổ mồ hôi lạnh, tay chẳng những ê ẩm cầm kiếm như không vững, mà thân kiếm chỗ vừa bị chạm sứt hẳn một miếng thấy rõ, cả người chấn động khiếp hãi.

Bạch Cốt Ma Quân cười ngất, lắc lắc cái đầu lâu nói:

- Chút bản lĩnh cởn con của ngươi mà cũng dám xưng hùng xưng bá ư?

Miệng cười tay vung kiếm phát ra tiếp chiêu thứ năm, chín làn kiếm ảnh trùm tới người Hoa Nguyệt Đầu Đà, lão nhìn cũng nhận ra được Đạt Ma đệ ngũ thức, nhưng lòng khiếp hoảng khiến lão không còn đủ can đảm để chống đỡ, chỉ thoái người kiếm hộ trước ngực.

Bạch Cốt Ma Quân đắc thế phát liền ba chiêu, Hoa Nguyệt Đầu Đà thoái liền ba lần. Thoạt trông đã thấy lão lùi đến mép vực núi.

Bạch Cốt Ma Quân dừng bước, ngửa cổ cười dài một tràng lang lang:

- Hắc hắc.... hắc hắc.... hắc hắc.... Hoa Nguyệt Đầu Đà người tự nhận thấy võ công của ta so với người thế nào?

Hoa Nguyệt Đầu Đà mặt nhăn mày nhíu, trông đến thảm hại, trong lòng thật sự khiếp phục trước kiếm pháp ảo diệu cổ quái của Bạch Cốt Ma Quân, thở dài nói:

- Tiên bối võ công huyền đạt hỏa, văn bối nào dám sánh được!

Câu nói đầy tự ty này thật ra chẳng bao giờ thốt ra được từ một người kiêu ngạo tự phụ như Hoa Nguyệt Đầu Đà.

Thế nhưng lão thâm nghĩ thiệt một câu nói chẳng chết vào đâu, huống gì thua kiếm dưới tay một nhân vật lừng danh từ ba mươi năm trước thì có gì đáng hổ thẹn. Lại nói chuyện đêm nay chẳng có người thứ ba chứng kiến, chỉ cần Bạch Cốt Ma Quân cao hứng tha qua, đồng thời không nhắc đến với người khác, thì coi như chuyện êm xuôi chung quy không ai hay biết.

Nghĩ chịu thua đáo để, lão bèn nói tiếp:

- Lão tiên bối cứ dạy, văn bối nguyện phục tùng!

Bạch Cốt Ma Quân lạnh giọng nói:

- Nghe nói người rửa tay gác kiếm từ mười năm nay, sao lại dụng kiếm lại?

Chỉ nghe giọng lạnh lùng đầy uy hiếp, cả người Hoa Nguyệt Đầu Đà cũng run lên, lão quyết ý trong lòng, nghiêng răng ngậm vận nội công vào hai tay rồi "koong" một tiếng, tự bẻ đôi kiếm của mình.

Phàm một người luyện võ công, đối với binh khí tùy thân của mình quý trọng vô cùng, lần này Hoa Nguyệt Đầu Đà tự bẻ gãy kiếm của mình đủ thấy lão khiếp phục Bạch Cốt Ma Quân thế nào rồi.

Bạch Cốt Ma Quân lúc ấy ngữ khí nghe ra mới hòa hoãn lại:

- Người đã tự xử với mình như vậy, ta niệm tình mà phát lạc nhẹ nhàng cho. Lão phu ẩn tích ba mươi năm, nay tái hiện giang hồ là muốn ấn chứng với một số thiếu niên cao thủ mới xuất hiện, phỏng chừng người cũng có chỗ để dùng đến đấy!

Hoa Nguyệt Đầu Đà lúc ấy mới nhẹ người, cúi đầu nói:

- Chỉ cần tiên bối hạ lệnh, văn bối nhất định toàn lực làm theo.

Bạch Cốt Ma Quân chỉ hừ một tiếng lạnh lùng, rồi phát tay một cái.

Cổ kinh lực không mạnh, nhưng Hoa Nguyệt Đầu Đà hiểu ra cái phát tay ấy nhún đà nhảy lùi đến ba lần, đoạn mới quay người phi xuống vực núi biến mất. Bạch Cốt Ma Quân chờ cho đến khi Hoa Nguyệt Đầu Đà đi khuất hẳn, rồi mới đưa tay lên mặt gỡ nhẹ, chỉ thấy một khuôn mặt thiếu niên tuấn tú hiện ra.

Từ trên cây tùng, một giọng nữ nhân vang lên:

- Thật là vui nhỉ!

Tiếp đó là tiếng cười sáng khoái.

Thiếu niên tung người lên cây đờ thiếu nữ kia xuống, thì ra chính là Chu Mộng Châu vận chiếc Bạch Cốt Y giả trang thành Bạch Cốt Ma Quân chơi Hoa Nguyệt Đầu Đà một võ nặng nề. Chàng vốn nghĩ công lực giữa chàng với Hoa Nguyệt Đầu Đà ngang ngửa nhau. Lần trước chỉ vì lão ta dụng kỹ xảo nên mới thắng một chưởng, lần này xuất hiện trong lốt Bạch Cốt Ma Quân, chàng chủ động dụng kiếm chính là lấy sở trường của mình để thắng nhanh đối phương. Khi dụng kiếm ra chiêu, căn bản là pho Đạt Ma kiếm pháp, nhưng chàng hiểu đối phương cũng là người Phật môn, tự nhiên cũng biết rõ pho kiếm pháp này, bởi vậy ra chiêu kèm theo kiếm pháp mà Thiên Lãng Tử truyền thụ. Kiếm xuất đặc tâm ứng thủ, cao hứng mà biến hóa, khiến cho Hoa Nguyệt Đầu Đà chẳng biết đâu mà lường.

Nữ nhân này đứng bên cạnh chàng chính là trung niên nữ ni. Bà nhìn thanh đoản kiếm sáng ngời trên tay chàng, gật đầu hài lòng nói:

- Đây là thanh Hàm Bích đoản kiếm năm xưa tiên phụ tôi từng dùng nó thành danh, từ sau khi ông qua đời đến giờ chẳng hề dụng đến. Vừa rồi thí chủ dụng nó đánh bại Hoa Nguyệt Đầu Đà, thật thí chủ xứng đáng là chủ nhân của nó. Tôi nguyện tặng nó cho thí chủ.

Chu Mộng Châu định thoái thác, thế nhưng nữ ni mặt thành khẩn tặng kiếm anh hùng, cho nên chàng tiếp nhận, cảm ơn rồi dắt kiếm vào người.

Trung niên nữ ni lại lấy từ trong người ra mặt cuộn giẻ bọc da trao đến trước mặt chàng, nói tiếp:

- Pho kiếm phổ này cũng dâng tặng thí chủ.

Chu Mộng Châu thở dài nói:

- Lão sư thái chỉ vì cứu tôi mà không tiếc hy sinh Phong Thủ Tiên Nhi, đợi đến khi tôi kiếm được đóa nhị tiên khác từ Thiếc Ngõa Tự trở về thì người đã viên tịch. Ài! Chẳng biết bao giờ lòng tôi mới thanh thản, chẳng thẹn với người trên tiên cảnh.

Trung niên nữ ni nói:

- Không nên nói vậy, nếu như thí chủ không quên ân sư, thì hẹn ba năm sau đến tiểu am tìm gặp tôi, lúc ấy người sẽ làm một chuyện mà ân sư còn chưa làm được. Chỉ chừng đó thì ân sư cũng mãn nguyện nơi cửu tuyền rồi.

Chu Mộng Châu lòng cứ bồn khoăn áy náy trước sự hy sinh của lão sư thái để cứu mạng cho mình, nghĩ đâu mình có chịu tận khổ trên đời này cũng chưa báo đền được ân đức tái sinh đó, khi ấy khảng khái gật đầu đáp ứng ngay.

Bấy giờ Chu Mộng Châu từ biệt trung niên nữ ni, rồi xuống núi nhắm hướng Tây Khang mà đi.

Hôm ấy chàng vào đến một tiểu trấn chỉ có hơn một trăm nóc nhà, thế nhưng người bộ hành đi lại trên đường xem ra cũng không ít. Chu Mộng Châu tìm vào một phạn điểm, mới ăn chưa được nửa bữa, đã thấy một bọn ba người hùng hùng hổ hổ kéo nhau vào quán.

Chu Mộng Châu vẫn cúi đầu ăn tợ hồ như không hề nhìn thấy.

Bọn người kia ngồi vào một chiếc bàn trống, võ bàn hồi chủ quán đem rượu thịt ra nhanh.

Chủ quán vâng vâng dạ dạ và ba chân bốn cẳng vội vàng đem rượu thịt lên cho khách, chừng như sợ chậm một tí thì đắc tội với ba gã đại hán này.

Một bát rượu lớn chày tọt vào bụng, tinh thần như phấn chấn hơn, gã đại hán mặt vàng như nghệ lên tiếng:

- Tiểu đệ gần đây nghe được một chuyện rất ly kỳ, không biết Dương huynh và Châu huynh có nghe thấy không?

Người ngồi bên phải mặt đen, người to lớn, hăng giọng nói:

- Nghe nói Thiếc Ngõa Tự tự bị một gã hậu sinh thiếu niên đại náo, nếu như không có Hoa Nguyệt Đầu Đà đích thân ra tay, chỉ e không thắng nổi thiếu niên kia.

Gã mặt đen kinh ngạc "á" lên một tiếng:

- Có chuyện này thật sao? Hoa Nguyệt Đầu Đà xưng hùng miền Tây thù này đã hơn hai mươi năm tay, chẳng ngờ giờ đây lại bị một tay hậu sinh thiếu niên làm náo động. Ài, có dịp gặp được thiếu niên này mới thỏa chí!

Chu Mộng Châu nghe bọn họ nói chuyện về mình, trong lòng cao hứng.

Họ Hồ lúc ấy giọng càng thấp hơn:

- Này! Tiểu đệ còn nghe được một chuyện động trời nữa đây. Bạch Cốt Ma Quân ẩn tích giang hồ hơn ba mươi năm nay, tự nhiên tái hiện!

Chu Mộng Châu vừa cúi đầu ăn, vừa lắng nghe, lúc này liếc nhanh mắt về phía họ, chỉ thấy gã mặt đen họ Dương và gã mặt choắt họ Châu đều biến sắc, chàng thầm cười trong lòng.

Gã mặt choắt họ Châu vẻ khẩn trương lên, vội hỏi:

- Hồ huynh, chuyện này có thật chứ?

Họ Hồ ưỡn ngực dứt khoát nói:

- Tiểu đệ có một người bà con thân thích xuất gia trong Thiếc Ngõa Tự, những chuyện này tự miệng ông ta nói ra, tất nhiên không thể giả được.

Vừa nghe họ Hồ nói chắc như vậy, gã mặt choắt họ Châu liền đẩy ghế đứng lên, chấp tay xá xá:

- Hồ huynh, thứ cho tiểu đệ đi trước một bước, bởi vì tệt Sơn chủ năm xưa từng có hiềm khích với Bạch Cốt Ma Quân, tại hạ phải nhanh về báo tin để Sơn chúng có sự chuẩn bị đối phó.

Họ Hồ xua tay nói:

- Ê, ê! Chuyện gì mà nói vậy, hãy uống xong rượu rồi đi.

Gã mặt choắt kiên quyết:

- Hồ huynh thịnh tình, tiểu đệ xin tâm lĩnh, nhưng thứ cho lần này, về sau nhất định có lần bồi tiếp Hồ huynh đến cùng.

Họ Hồ thấy đối phương kiên quyết về trước nên cũng không tiện giữ chân lại, khi ấy đứng lên tiễn chân ra tận cửa, đoạn quay trở lại bàn cùng gã mặt đen ngồi uống rượu tiếp.

Chu Mộng Châu nghĩ chuyện mình đại náo Thiếc Ngõa Tự chẳng những thay sư phụ giải quyết xong một chuyện vướng lại năm xưa, đồng thời cũng thay Bạch Cốt Ma Quân làm được một chuyện, bấy giờ trong lòng cảm thấy rất vui, ăn uống xong chẳng gọi tiểu điểm tính tiền, rồi tiếp tục lên đường.

Đường càng về nam rừng núi càng ít, người thì lại càng đông, Chu Mộng Châu thấy nếu thi triển khinh công mà chạy, ắt dẫn đến sự chú ý của người khác. Khi ấy bèn ra tiền mua một con ngựa mà cỡi.

Tối hôm ấy, Chu Mộng Châu vào nghỉ lại trong một khách điểm ở tiểu trấn khác.

Nửa đêm chàng chợt thức tỉnh khi nghe có tiếng người xâm xì to nhỏ ở phòng sát vách.

Nghe giọng người kia chàng chợt nhớ lại gã mặt choắt hồi sáng gặp trong quán ăn ngồi cùng với gã họ Hồ và gã mặt đen.

Chu Mộng Châu tuy không nghe gã nói chuyện gì với ai, thế nhưng xem ra chuyện đáng khả nghi. Đang lúc chưa biết có nên theo dõi hay không, chợt bên phòng kia im bật, rồi tiếng người lướt gió vọt đi.

Chu Mộng Châu không đắn đo gì nữa, liền phóng người ra cửa sổ, vọt lên mái ngói đưa mắt nhìn, quả nhìn nhận ra trong màn đêm mờ nhạt có hai bóng đen vọt về hướng tây nam.

Chu Mộng Châu nhún chân phóng vút người đi, khi chỉ còn cách hai bóng đen kia tầm mười trượng thì chàng giảm tốc độ để khoảng cách giữa chàng với bọn người kia vừa phải mà thôi.

Hai bóng người kia phóng chạy phía trước chừng như không hề hay biết chút nào là có người đang bám theo. Thật ra với khinh công thân pháp như Chu Mộng Châu hiện tại, thì ẩn hiện vô thanh vô sắc, căn bản những kẻ võ công non kém khó lòng phát hiện ra được.

Hai bóng đen phi trước chạy chừng mười dặm, bỗng rẽ vào một vùng hoang rồi chợt dừng chân lại giữa một bãi trống, phát ra mấy tiếng hú dài nghe ghê rợn.

Chu Mộng Châu giật mình, nhảy nhanh người qua bên phải nấp sau một gốc cây quan sát.

Chu Mộng Châu đã nhận ra một trong hai người là gã mặt choắt họ Châu, còn người kia thì lạ hoắc.

Những ngôi mộ xung quanh đó đột nhiên vang lên nhiều tiếng kót két, rồi tiếp đó một đám người mặc toàn đồ đen nhảy phắt ra, nhất nhất khom người trước mặt gã mặt choắt tung hô vui mừng:

- Đại ca đã về!

Gã mặt Choắt gật đầu về rất đắc ý, cười khan mấy tiếng nói:

- Ủ, ta đã về! Lần này tuy không mở ra được sinh lộ nào cho toàn chúng ta, thế nhưng chẳng ngờ thu hoạch được một chuyện!

Gã nói đến đó thì hơi dừng lại, tợ hồ như chờ đợi điều gì. Đám người áo đen kia chỉ đưa mắt nhìn vị đại ca mình lặng lẽ, không ai lên tiếng.

Gã mặt choắt như hơi thất vọng, nhú mày nói tiếp:

- Thôi được, nói cho các người biết cũng không sao. Ba mươi năm trước trong giang hồ có một lão ma đầu danh chấn thiên hạ là Bạch Cốt Ma Quân, chẳng ngờ nay lại tái xuất giang hồ. Chúng ta từ nay về sau có thể mượn danh lão ta mà kiếm cơm đây!

Nói đến đó, đám thủ hạ liền hoan hô vang dậy.

Chu Mộng Châu thì nhú mày lại, chẳng hiểu lão mặt choắt định giở trò gì ra đây. Gã mặt choắt bấy giờ mới quay nhìn người đi cùng mình vừa rồi, nói:

- Trí lão có chỉ thị gì, sao không nói rõ cho bọn họ biết, tôi thiếu kiến thiếu ngôn, nói ra chỉ thêm hư chuyện!

Người kia nghe vậy mới quay đầu lại, lúc này Chu Mộng Châu mới nhận ra khuôn mặt lão râu lởm chồm, mắt hung mày rậm, hai tai đeo đôi vòng bạc hình móc câu, nhìn chung tướng mạo toát lên tà khí. Lão đưa mắt quét nhìn đám người kia một lượt, từ từ nói:

- Lúc này tại đây, lão phu thật tình không muốn nói, thế nhưng chuyện liên quan đến vinh nhục toàn chúng ta, cho nên không thể không nói ra cho mọi người biết rõ. Bạch Cốt Ma Quân tái xuất giang hồ, không biết chừng những lão ma đầu thành danh năm xưa cũng theo đó mà tái hiện. Võ lâm xem ra sắp chịu một trận đại loạn phong ba, các người thường ngày nhân chẳng phải thuộc danh môn chánh phái, võ nghệ thì còn chưa thành tựu, nên chịu người hiếp đáp không ít. Cứ theo như đại ca các người vừa nói chỉ kiếm miếng cơm, thế nhưng miếng cơm đó mùi vị như thế nào, tưởng nghĩ các người cũng có thể tự hiểu được.

Đám người kia cúi đầu, thần thái xem ra tủi nhục, khổ sở.

Lão già được xưng là Trí Lão tiếp tục nói:

- Các vị nếu như tin nổi Lăng Dị Trí ta, thì nội trong ba tháng trời, mỗi người phải dốc lòng làm việc theo phân định, tìm cách trộm tất cả bí kíp kỳ thư cho đến bảo bối binh khí của các môn phái. Sau đó cố ý để lại dấu vết, làm sao cho bọn họ biết cừu nhân đánh cắp bảo vật là người nào tạo nên một sự nghi ngờ trong võ lâm giữa các môn phái với nhau. Lúc ấy thì cuồng phong tự khởi, bão tố tự thành thế, tất một trường huyết chiến xảy ra, chúng ta chỉ việc ăn ngon ngủ yên, chờ đến khi sắp tàn cục thì nhất tề xuất diện, tự nhiên tạo ra được chỗ đứng của mình trong võ lâm mà công sức đổ ra chẳng phí chút nào.

Một kế này nghe ra mà không thông, thế nhưng đám người kia vẫn vỗ tay reo lên:

- Tuyệt, tuyệt!

Gã mặt choắt họ Châu đưa tay thị ý, khi ấy đám đông mới im lặng, rồi tự động ai nấy rút lui.

Họ Châu bấy giờ nhìn Trí Lão vẻ thán phục:

- Một nước cờ này của Trí Lão thực quý thần cũng chẳng lường nổi!

Lăng Dị Trí cười lên ha hả:

- Châu lão đệ ạ, luận võ công có thể ta chẳng bằng người, nhưng võ công của người so với người trên võ lâm thì thuộc hàng nhị lưu, nếu muốn tỷ đấu ấn chứng với võ công các phái, e người phải khổ luyện thêm một thời gian nữa. Đám thủ hạ của người tuy võ công tầm thường, nhưng có lòng trung thành với người, chết cũng không từ, chẳng phải là đặc lực cho pho Mê Hồn Đại Pháp của lão phu sao?

Họ Châu tự hồ như hiểu ra, nói:

- Tâm ý Trí Lão quả rất hay, thế nhưng...

Lăng Dị Trí cắt ngang:

- Châu lão đệ người chớ lo lắng, trong thời gian nửa tháng người rời khỏi đây, lão phu truyền thụ cho bọn chúng độc môn Diệu thủ không không. Thêm võ công bản ảnh căn cơ, mười tên thì tám chín đã thành cao thủ cường đạo, nếu có một hai tên chưa thành tựu thì cũng không trở ngại gì lắm đến đại cục. Chuyện này mà thành công, thì còn hơn cả người đi cầu cạnh liên thủ với trăm nghìn hào kiệt khác đấy! Ha ha...

Họ Châu sung sướng ngửa cổ cười dài:

- Hắc hắc... Châu Mân này một ngày có thể trở thành chưởng môn một phái, thì đó là sự ban tặng của Trí Lão vậy.

Hai người đắc chí ngửa cổ cười sảng khoái, không hề hay biết sau lưng họ cách không đầy năm trượng, tự bao giờ đã xuất hiện một bộ xương khô.

-- o O o --